

odurzających lub substancji psychotropowych zarówno w celu konsumpcji własnej, jak i w celu nielegalnego handlu narkotykami, wykładnię pojęcia „znaczej ilości środków odurzających lub substancji psychotropowych” pozostawiając jednak każdorazowo ocenie sądów krajowych, pod warunkiem że wykładnię tę można racjonalnie przewidzieć.

(¹) Dz.U. C 65 z 18.2.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Kiel – Niemcy) – KH / Sparkasse Südholstein

(Sprawa C-639/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Sprzedaż usług finansowych na odległość – Dyrektywa 2002/65/WE – Artykuł 1 – Zakres stosowania – Umowy dotyczące usług finansowych obejmujące umowę wstępną, po której następują kolejne czynności – Zastosowanie dyrektywy 2002/65/WE jedynie do umowy wstępnej – Artykuł 2 lit. a) – Pojęcie „umowy dotyczącej usług finansowych” – Aneks do umowy kredytu zmieniający pierwotnie ustaloną wysokość oprocentowania]

(2020/C 271/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Kiel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: KH

Strona pozwana: Sparkasse Südholstein

Sentencja

Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącej sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniającej dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE należy interpretować w ten sposób, że aneks do umowy kredytu nie wchodzi w zakres pojęcia „umowy dotyczącej usług finansowych” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli aneks ogranicza się jedynie do zmiany pierwotnie uzgodnionej wysokości oprocentowania, bez przedłużenia terminu obowiązywania umowy kredytu, ani zmiany jej kwoty, w sytuacji gdy pierwotne warunki umowy kredytu przewidywały wprowadzenie takiego aneksu, a w razie jego braku – zastosowanie zmiennej wysokości oprocentowania.

(¹) Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Wyrok Trybunału (siódmy izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „Primart” Marek Łukasiewicz / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (EUIPO), Bolton Cile España, SA

(Sprawa C-702/18 P) (¹)

[Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego PRIMART Marek Łukasiewicz – Wcześniejszy krajowy znak towarowy PRIMA – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 76 ust. 1 – Zakres kontroli sprawowanej przez Sąd Unii Europejskiej]

(2020/C 271/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „Primart” Marek Łukasiewicz (przedstawiciel: J. Skořuda, radca prawny)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik), Bolton Cile España, SA (przedstawiciele: F. Celluprica, F. Fischetti i F. De Bono, avvocati)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 września 2018 r., Primart/EUIPO – Bolton Cile España (PRIMART Marek Łukasiewicz) (T-584/17, niepublikowany, EU:T:2018:530), zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 4.3.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Ryanair Designated Activity Company / Országos Rendőr-főkapitányság

(Sprawa C-754/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii Europejskiej – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuły 5, 10 i 20 – Prawo wjazdu na terytorium państwa członkowskiego przysługujące obywatelowi państwa trzeciego będącemu członkiem rodziny obywatela Unii – Dowód posiadania takiego prawa – Posiadanie karty pobytu członka rodziny obywatela Unii – Posiadanie karty stałego pobytu]

(2020/C 271/09)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ryanair Designated Activity Company

Strona pozwana: Országos Rendőr-főkapitányság

Sentencja

- 1) Wykładni art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy dokonywać w ten sposób, że posiadanie karty stałego pobytu, o której mowa w art. 20 tej dyrektywy, zwalnia osobę, która nie jest obywatelem państwa członkowskiego, lecz jest członkiem rodziny obywatela Unii i posiada taką kartę, z obowiązku uzyskania wizej wjazdowej na terytorium państw członkowskich.
- 2) Wykładni art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/38 należy dokonywać w ten sposób, że posiadanie karty stałego pobytu, o której mowa w art. 20 tej dyrektywy, zwalnia członka rodziny obywatela Unii, który jest jej posiadaczem, z obowiązku uzyskania wizej, jeżeli karta ta została wydana przez państwo członkowskie nienależące do strefy Schengen.
- 3) Wykładni art. 20 dyrektywy 2004/38 należy dokonywać w ten sposób, że posiadanie karty pobytu, o której mowa w tym przepisie, stanowi wystarczający dowód na to, że posiadacz tej karty jest członkiem rodziny obywatela Unii, a tym samym zainteresowany ma prawo, bez konieczności przeprowadzania w stosunku do niego dodatkowej weryfikacji lub przedstawiania przez niego dodatkowych wyjaśnień, do wjazdu na terytorium państwa członkowskiego w związku ze zwolnieniem z obowiązku uzyskania wizej na podstawie art. 5 ust. 2 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 131 8.4.2019.